

Kdo ga je ubil? Kaj ga je ubilo?

Čudna poškodba. Kakor da bi ga kdo udaril z velikim, topim predmetom. Kakor bi se silovito zaletel v steno. Kakor bi ga udaril avtomobil.

Velike, vprašujoče oči Josipa Kerna.

PESMI

Svetlana Makarovič

NOČ BO

Noč bo.

Čas, ko se ljudje zapirajo
v svoje varne kokošnjake.
Potem žvečijo kruh
in svoje neznatne želje
in sami sebe.

Zdaj drevje razklepa pesti,
da tema trudno leže
v njegova naročja.

Star umazan muc
sanjari na smetišču.
V njegovih velikih očeh
cingljajo lunini odsevi.

Takle samotni večer.
Niti ne posebno otožen.
Samo ponovitev včerajšnjega,
samo tih, neznaten korak
v vedno isto, večno smer.

SVITANICA

Nedosanjana
je otrpnila noč
na mojih oknih.

V dlaneh
čuvam poslednje
usahle cvetove mraka.

Neizprosna svetloba
golta
zadnje smehljaje
nočnih senc.

Nihče mi ne sledi
v strahotno nesmiselnost jutra.

MOJA POT

Moja pot ne drži nikamor.
Zato lahko hodim
čisto počasi.

Drugi so reka,
ki se ne utegne poslavlјati.
Valovi, ki neradi odzdravljajo.

Visoko pod nebom potuje poldan.
A tisoči malih večerov
potuhnjeno ždijo
pod rečnim kamenjem.

Kmalu bodo splezali v krošnjo dneva
in priklicali noč,
da dokonča
mojo nesmiselno pot.

BOSI KORAKI JUTRA

Jutro prihaja
neprizadeto, nezadržno.

Noč je dihala smrt.
Vrtinci teme so vršali
čez moje ledeno telo.

Moje oči so bile
dve mrzli kaplji.
Potem jih je noč izpila
in mi vkovala veke
v težko srebro.

Noč je bila črn udav.
Počasi popušča njen objem.

Tihi bosi koraki jutra
se bližajo.

* * *

Jaz sem zapuščen vrt.
Po meni so raztreseni
okameneli spomini.

Kar je tlelo, je ugaslo.
Kar je bilo smeh, je tišina.
Kar so bile oči, so prepadi.

Že zdavnaj sem pozabila živeti.
Le kako je mogel pognati
mlad list v meni?
Svetel mlad list
na mrtvem drevesu želja?